

SEBASTIAN
FITZKE

Patient

Psychiater

TATRAN

Vo vydavateľstve TATRAN vyšli:

Balík

Terapia

Pasažier 23

Strach z lietania

Pripravujeme:

Hra psychopata

Izolovaný

Lámač duší

Dar

Sebastian Fitzek sa narodil v roku 1971 a dnes je najúspešnejším nemeckým autorom psychotrilerov. Jeho debut *Terapia* sa stal knihou roka 2006 a každý ďalší román je bestsellerom. Medzičasom preložili jeho knihy do 24 jazykov a mnohé z nich sa stali predlohou filmových spracovaní a divadelných adaptácií. Sebastian Fitzek získal ako prvý nemecký autor Európsku cenu za kriminálnu literatúru.

Vo svojich knihách pracuje s fiktívnou realitou, aby zaviedol čitateľa do najtemnejších kútov vrahovej duše. Jeho inteligentne premyslené príbehy nás presvedčia, že nič nie je také, ako sa zdá.

SEBASTIAN
FITZEK
Pacient

TATRAN

Z nemeckého originálu Sebastian Fitzek: Das Insasse,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Droemer Verlag,
Mníchov 2018,

preložila Mária Mlynarčíková.

Vydalo Vydavateľstvo TATRAN, s. r. o., v roku 2025,
so sídlom Klariská 16, 815 82 Bratislava, Slovenská republika.
Vyšlo ako 5595. publikácia a 57. zväzok edície Mimo zákona.

Vydanie II.

Knižnú väzbu podľa pôvodného návrhu spracoval Peter Zentko.

Zodpovedná redaktorka Eva Melichárková

Jazyková redaktorka Marta Bábiková

Technická redaktorka Eva Zdražilová

Sadzba RS servis, Bratislava

Vytlačil FINIDR, s.r.o., Český Těšín.

www.slovtatran.sk

:: knihy pre **hodnotnejší** život

info@slovtatran.sk

Kniha bola zmluvne dohodnutá s agentúrou AVA international GmbH,
Nemecko (www-ava-international.de)

All rights reserved.

Copyright © 2018 Verlagsgruppe Droemer Knauer GmbH & Co. KG,
Munich, Germany

Translation © Mária Mlynarčíková 2019

Slovak edition © Vydavateľstvo TATRAN 2025

ISBN 978-80-222-1777-4

Kedysi som bol šťastný, aj keď iba vo sne.
Ale bol som šťastný.

Edgar Allan Poe
Sny

*P*rečo je tu tak chladno?

Na to, že Myriam práve vkročila do pekla, bolo tu dole, v pivničnej kobke bez okien s vlhkými stenami, na ktorých sa držala čierna pleseň ako rakovina na pľúcach fajčiara, príliš chladno.

„Opatrne,“ upozornil ju policajt a naznačil jej, aby pri vchode do kotelne sklonila hlavu, ináč by sa udrela o potrubie odpadovej vody. A to mala Myriam iba stošesťdesiatpäť centimetrov. Na rozdiel od Tramnitza, ktorý aj pri takej strašnej príležitosti vyzeral atraktívne. Široké plecia, vysoké čelo, štíhly, no svalnatý. Ako stvorený na titulku kalendára berlínskej polície, keby nejaký bol. Tu dolu sa mu v blond účese v štýle „zase som nevedel zaspať“ zachytával prach a pavučiny, lebo hlavu mal tesne pod stropom pivnice. Domček na okraji Grunewaldu pochádzal z dvadsiatych rokov minulého storočia. Vtedy boli ľudia očividne menší.

A určite nie takí zlí ako posledný obyvateľ tohto domu. Alebo predsa?

Myriam prehltna a snažila sa rozpamätať na krstné meno milého policajta, ktorý ju vyzdvihol u nej doma a priviezol sem.

Niežeby na tom záležalo. Len sa chcela rozptýliť. No nič dostatočne nevinné jej nezišlo na um. Nie tu, v pivnici, ktorá páchla krvou, močom a strachom.

A smrťou.

Tramnitz uvoľnil červeno-bielu policajnú pásku v tvare X, ktorou forenzní technici prelepili prázdny rám dverí. Na poleťujúcej páske sa opakoval nápis čiernymi písmenami: POLÍCIA, VSTUP ZAKÁZANÝ.

Ale Myriam to čítala ako: „NECHOĎ ĎALEJ! NEPOZERAJ SA TAM!“

„Počujte.“ Komisar si nervózne počúchal rukou trojdňové strnisko na brade. Vo svetle zaprášenej pivničnej lampy vyzeral, akoby mal žltáčku. „Chcem vás upozorniť, že vlastne by sme tu ani nemali byť.“

Myriam chcela prikývnuť a zároveň pokrútiť hlavou (*Nie, nemali by sme. No na druhej strane: Áno, musím to urobiť*), čo v konečnom dôsledku dopadlo tak, že čudne mykla telom.

„Ale áno, chcem *to* vidieť,“ vyhlásila.

Povedala *to*, ako keby šlo o nejakú vec. Nedokázala pomenovať tú hrôzu pravým menom, *jej* menom.

„Prekračujem svoje právomoci. Miesto činu ešte nie je uvoľnené, a pohľad...“

„Horšie než v mojich predstavách to nemôže byť,“ odvetila Myriam sotva počuteľne. „Prosím, musím to vidieť na vlastné oči.“

„Dobre, ale opatrne!“ varoval ju policajt po druhý raz a ukázal na schody pred nimi. Malé drevené schodíky jej sucho vŕzgali pod teniskami. Tramnitz odtiahol belavú umelohmotnú plachtu ako kúpeľňový záves. Za ňou bolo čosi ako pivničná predsieň, ktorú majiteľ pravdepodobne používal ako prezliekareň či šatňu, o pár krokov ďalej za pootvorenými požiarnymi dverami čakalo peklo.

Na medenej rúrke visela poštárska uniforma vzorne zavesená na ramienku. Vedľa stál vozík s balíkmi.

„Tak predsa,“ hlesla Myriam.

Tramnitz prikývol. Žmurkol, ako keby sa mu do oka dostalo zrníčko prachu, ťažký vzduch tu dolu ho bol plný. „Vaše podozrenie sa potvrdilo.“

Panebože.

Myriam si siahla na hrdlo, nedokázala prehltnúť, v ústach mala púšť.

Keď polícia ani po týždňoch nenašla jedinú stopu po Laure, začala Myriam hľadať dcéru na vlastnú päť. Ešte raz sa pýtala

všetkých susedov, zamestnancov v obchodoch okolo ihriska vo Švajčiarskej štvrti, kde videli jej dcéru naposledy.

Ozvala sa staršia, v tom veku už mierne dementná nájomníčka, ktorej výpoveď pravdepodobne nikto nebral vážne alebo ju po chvíli prestal počúvať, iste aj preto, že pri rozprávaní veľmi rýchlo stratila niť a začala sa zaoberať spomienkami. Žena s určitosťou tvrdila, že v deň únosu videla poštára. Bolo jej ho ľúto, s hromadou balíkov mu nikto nepomohol, musel ich všetky odnieť späť, celú dlhú cestu od obytného bloku na Altdorfskej až k svojej dodávke s logom DHL, lebo príjemcovia neboli doma. Potom odbočila – vraj jej pripomenul synovca. To prirovnanie veľmi nepomohlo jej dôveryhodnosti.

A predsa poskytla jeden z najdôležitejších tipov!

„Naozaj sa maskoval ako doručovateľ,“ potvrdil Tramnitz a jemne kopol do poldruha metra vysokej hromady balíkov na vozíku pri stene. Hoci sa jej ledva dotkol, zrútila sa, čo Myriam najprv prekvapilo a potom vydesilo.

„Papmašé,“ vysvetlil jej Tramnitz. „Je to prázdne.“

Bola to dutá atrapa.

Vysoká meter päťdesiat.

Dost miesta pre sedemročné dievča.

„Laura,“ zastonala Myriam. „Moje dievčatko. Čo s ňou urobil?“

„Omámil ju, ukryl ju v tejto atrape a bez problémov odviekol k svojej dodávke. Podťe.“ Tramnitzove silné ruky otvorili protipožiarne dvere, na ktorých bola zvonka nalepená stará nálepka Sound & Drumland. Je možné, že by mal ten netvor rád hudbu?

Ako Laura?

Myriam musela myslieť na detský klavír, ktorý kúpili len minulé leto a posledné týždne stál nezniesiteľne ticho v obývačke. Zato tu dolu bol nezniesiteľný hluk. Myriam mala pocit, že v štvorhrannej pivnici, kam práve vstúpila, počuje dcérin krik. Ozvenu spomienky, ktorá sa odrážala od mŕtvolne sivých stien a dláždenej podlahy s odpadom uprostred. Nad nimi sa kolísala holá žiarovka so škvrnami bielej farby, ktorá zdanlivo viac tienila, než svietila.

„Čo je to?“ zachripela Myriam a ukázala na debnu pri stene pred nimi.

Tramnitz si počúchal vyholenú líniu vlasov na krku a skúmavo sa zahľadil na hranatú drevenú debnu. Ležala na kovovom stole, ktorý pripomínal pitevný stôl súdneho lekára. Bola zbitá z hnedého lisovaného dreva, dlhá asi meter a pol a široká tridsať centimetrov. Do pozdĺžnej strany oproti nim boli vyrezané dva okrúhle otvory, vzdialené od seba asi na šírku dlane a trochu väčšie ako plocha stolnotenisovej rakety. Obidva otvory aj vrch debny pokrývala nepriehľadná fólia, takže Myriam nevidela, čo je vnútri.

„To je inkubátor,“ povedal Tramnitz a v pekle pivnice sa ešte viac ochladilo. Keď Miriam pochopila, že otvory sú určené na vkladanie rúk, aby sa človek mohol dotknúť toho, čo je za stenami „inkubátora“, prišlo jej nevoľno.

„Čo jej urobil? Čo urobil môjmu dievčatku?“ opýtala sa Tramnitza, no ani sa naňho nepozrela.

„Páchatel dlhé roky pracoval na novorodeneckom oddelení, až kým ho neprepustili pre nemravné správanie. Nikdy sa z toho nespamätal. Tu dolu si vytvoril vlastné novorodenecké oddelenie.“

„A čo tu chcel robiť?“

Myriam pristúpila o krok bližšie, natiahla ruku, ale príliš sa triasla. Nedokázala to. Ako keby bolo okolo „inkubátora“ magnetické pole, ktoré odpudzovalo jej prsty tým silnejšie, čím viac sa priblížili, aby strhli fóliu.

Tramnitz k nej zozadu pristúpil. Jemne sa dotkol jej pliec a odkašľal si. „Naozaj to chcete?“

Namiesto toho, aby s krikom utiekla, prikývla.

Policajt strhol fóliu z inkubátora a Myriam nedokázala dost rýchlo zavrieť oči. Uvidela to a obraz hrôzy sa jej vpálil do mozgu ako horúce železo do kože zvierata.

„Laura,“ vydralo sa jej z úst, lebo nebolo pochyb. Telo síce bolo celé zasypané podstielkou pre mačky, ktorá viaže pach, a pod doširoka otvorenými očami sa krútili larvy, ale Myriam ju

spoznala: podľa jamky na brade, znamienka pri pravom obočí, a sponky Lillifee, ktorá krotila neskrotnú ofinu.

„Staral sa o ňu.“

„Čo?“

Myriamin duch bol na míle vzdialený od skutočného života, stratený v mori bolesti a duševného utrpenia. Policajtove slová sa jej preliali do vedomia akoby z inej dimenzie a nedávali zmysel.

„Dával jej jesť, lieky, teplo. A lásku.“

„Lásku?“

Myriam zaváhala, mala pocit, že prišla o rozum.

Otočila sa k Tramnitzovi a pozrela sa nahor naňho. Jeho atraktívna symetrická tvár sa strácala v závoji slz ako za dažďovou stenou.

Na jej zdesenie sa začal zadúšať od smiechu. „Och, toto je ešte oveľa lepšie, než som dúfal. Ten výraz vo vašej tvári!“

V tej chvíli si Myriam bola istá, že Boh už neexistuje. Len ona, Laurina mŕtvola a diabol rovno pred ňou.

„*Vy nie ste policajt,*“ chcela zakričať. „*Vy ste to urobili! Vy ste uniesli moje dievčatko, týrali ho a zabili!*“

Ale všetky tie slová už nenašli cestu von z jej úst, lebo dostala úder sekerou rovno medzi oči.

Posledné, čo v tomto živote počula, bol bolestne štiepavý zvuk, ako keby sa jej v ušiach lámal celý les na kosť vysušených konárov, prekrytý odporným smiechom Guida Tramnitza, keď ju udieral. Zas a zas. A znova.

Až okolo neho a okolo nej bola iba červená hmla, potom ešte posledná prúdka bolesti. Potom už nič.

Ani len čierno.

2

Till Berkhoff

Bábätko sa dusilo, ale holohlavému to bolo jedno. Jeho päť dopadla na kapotu Tillovho auta ako Thorovo kladivo. „Odprac si tú posratú kraksňu, toto je jednosmerka!“

„Ešte stláčajte. Trikrát, ako som hovoril, to zvládnete,“ povedal Till, ktorý práve vystúpil zo záchranky.

Nehovoril s dlháňom, ktorý stál pred ním na ulici v teplákovvej súprave o tri čísla menšej, než by pri svojej svalovej hmote potreboval, ale s matkou v telefóne, ktorá mohla začať v panike hyperventilovať.

Jej núdzové volanie prišlo pred piatimi minútami. Odvtedy sa jej Till snažil radiť: „Potom zas dýchanie z úst do úst. Hneď tam budeme.“

Za predpokladu, že nás tuto hlavohrud' konečne pustí.

Od ženy ich delilo vzdušnou čiarou asi štyristo metrov a išli skratkou cez ulicu Eichkatzweg, aby obišli nehodu na EichkampstraÙe. Ale keďže ten debil v SUV nechcel uvoľniť cestu, tak v úzkej jednosmerke so záchrankou jednoducho ďalej neprešli. Ulička nemala ani len chodník. A tento chrapúň zjavne chcel právom silnejšieho donútiť záchranku, aby zaradila spiatočku.

„Zopakujem to už len raz a potom to tu bude plieskať, ale potlesk to nebude.“ Svalovec sa krátko obzrel k svojmu autu. Vnútri sedela červenovlasá vychrtlina a práve si maľovala kačičkové pery. „Stojíš mi v ceste a ponáhlam sa.“

Till sa zhlboka nadýchol a na chvíľu spustil ruku s telefónom. „Počúvaj, čo si myslíš, čo tu robím?“ spýtal sa.

Ukázal na záchranku, do ktorej idiot práve buchol päťou. Maják na jej streche sa mĺkvo krútil.

„Musím ísť na Dauerwaldweg, teraz určite nebudem cúvať cez ten úzky lievík, aby si sa ty dostal načas do fitka.“

Nebolo zriedkavosťou, že chodci sa sťažovali, keď vozidlá rýchlej zdravotnej pomoci parkovali v druhom rade, ale toto bola aj na berlínske pomery celkom nová kvalita. *Aj keď...* Iba včera si v štvrti Lankwitz našli na prednom skle lístok: „*Len preto, že zachraňujete ľudí, nemáte právo kaziť nám vzduch výfukovými plynmi. Nabadúce vypnite motor, kým vynesiete chorého z domu!*“

Starostlivý nahnevaný občan zjavne nedomyslel, že by zároveň vypli aj prístroje, ktoré pacienta s porážkou udržiavali pri živote. Alebo mu to bolo jedno. Tak ako hore svalov bolo teraz ukradnuté dusiace sa bábätko.

„Haló? Ste ešte tam?“ počul Till ustrašenú matku, zatiaľ čo sa hlavohrud' približovala.

Prítlačil si telefón k uchu. „Áno, áno, ešte som tu. Pokračujte v dýchaní z úst do úst!“

„Modrie. Bože. Myslím, že... že...“

„Nechaj tak!“ zavolał spoza Tilla jeho partner. Aram vystúpil s príručným kufříkom z auta. „Vráť sa, ja pobežím dopredu sám.“

„Hej, počúvni tú čiernu hubu,“ zasmial sa holohlavý. „Šup, šup. Spiatočka!“

Vtedy sa to znovu objavilo. Mravčenie v prstoch. Varovný signál, ktorý vysielal mozog, keď Till už-už išiel spraviť chybu. Till nevedel, či preto, že ten primitív urazil jeho kurdskeho partnera, alebo či ani nepotreboval žiadny ďalší spúšťač. V každom prípade išlo o život šesťmesačného dojčata. Naposledy pocítil špendlíkovité pichanie v končekoch prstov, keď pred tromi týždňami zasahoval pri požiari. Zásah, po ktorom si vyslúžil disciplinárne konanie.

Till bol hasič, člen zásahovej jednotky. Rotmajster s výcvikom záchranára. Vlastne ani nemal byť sanitárom tu na západe, skôr by mal bežať niekde v prvej línii s plynovou maskou a krompáčom do horiacej budovy.

Vlastne.

„Príliš impulzívne správanie. Latentná hrozba pre kolegov,“

uvádzal psychologický posudok, ktorý mu vyniesol preradenie. Degradácia. Záchranár na juhozápade Berlína.

A to všetko pre jednu prekliatu mačku. Ale čo mal robiť? Stará pani usedavo plakala, priznala sa mu, že chlpáč je to posledné, čo ešte má, takže opäť vbehol do plameňov v jej byte. Nakoniec mu kamoš musel dobehnúť na pomoc.

Chvíľu predtým, než vbehol do ohňa, pocítil známe mravčenie v prstoch. Varovný signál, aby zas neurobil nejakú hlúposť. *Dnes, povedal si teraz, ho počúvnem.*

Odhliadnuc od toho, že Till na tieto somariny nemal čas, patrila hlavohruď jednoznačne do inej váhovej kategórie. Niežeby bol Till malý a útlý, ale zo skúsenosti vedel rozoznať pouličných bitkárov a športových zápasníkov. V týchto disciplínach mal nad ním holohlavý jasnú prevahu.

„Okej, múdrejší ustúpi,“ vzdychol si Till za hurónskeho rehotu primitíva.

Nastúpil do záchranky a spustil motor so štekľivým pocitom v rukách. Zaradil rýchlosť a pokúsil sa prehltnúť hnev.

Počkal, kým si aj idiot sadne do SUV. Potom šliapol na plyn.

O pol sekundy neskôr zachytil kapotu. Náraz nebol dosť silný, aby spustil airbagy, ale keďže dlháň zjavne ešte nebol pripútaný, treskol hlavou o volant.

Červenovláska ziapala tak nahlas, že ju Till napriek pískaniu pneumatík, asfaltu a triešteniu skla, plastu a chrómu počul aj cez dve čelné sklá, keď ju spolu s autom tlačil dozadu.

O niečo neskôr sa na ľavej strane otvoril prejazd, Till strhol volant a naplno zošliapol plyn, aby s pretáčajúcimi sa kolesami od tlačil dokatované SUV nabok. Pri tomto manévri utrpeli škody ďalšie dve zaparkované autá. Ale cesta bola konečne voľná a Till musel dupnúť na brzdu, aby nevyletel na Alte Allee ako vystrelený šíp.

Zastavil, otvoril dvere vodiča a na chvíľu sa otočil späť k Aramovi, ktorý v šoku nehybne stál na ulici pri kompletne zmasakrovanom SUV, odkiaľ sa práve snažil vyplaziť dlháň. Nos mal zlomený, po tvári sa mu rinula krv a pôsobil omráčene.

„Najprv bábätko,“ zakričal Till partnerovi. „Nos počká.“

„**Ch**cem ti niečo ukázať,“ počul ho zajachtať. Pološeptom, poloplačúc.

Till sa strhol, lebo Max sa opäť prikradol ako elitný vojak. Pritom mal dvere do svojej pracovne pod strechou ako vždy otvorené. Till úprimne neznášal zatvorené miestnosti a rovnako úprimne miloval svojho šesťročného syna, ktorý mal talent nehlučne sa vznášať po schodoch.

„Čo sa deje, drobce?“

Till zaklapol laptop, práve si pripravoval svoje stanovisko, aj keď to nestálo za námahu. Vec bola jasná, čo ešte na tom mohla vyjasniť vyšetrovacia komisia?

Áno, zase raz vypenil. Áno, opäť sa správal impulzívne a nekontrolovane, tentoraz dokonca pred svedkami, ktorí môžu potvrdiť, že mu prepla a občanovi zlomil nos, nehovoriac o škodách na karosériách štyroch áut, ktoré môžu byť státisícové. O pár minút nato zachránil bábätko, ale to bolo nepodstatné. Záchranka sa nepoužíva ako obrnený transportér, aby sa človek dostal na miesto zásahu. Prepustia ho, najneskôr potom, keď si na jeho prípade zgustnú médiá a vykreslia ho ako záchranára v amoku.

„Môj Millennium Falcon je hotový.“

Syn niesol do pracovne sivú vesmírnu loď z lega ako svätú relikviu.

„To vyzerá super,“ pochválil ho Till, hoci si položil otázku, či je pedagogicky zmysluplné dať šesťročnému Maxovi skladať akurát nákladnú vesmírnu loď z Hviezdnych vojen, vybavenú laserovými delami. „Úžasné, na obale bolo predsa napísané, že

je to až pre deti od 9 rokov,“ dodal, hoci vedel, že tieto vekové údaje sú často výplodom bujnej fantázie. „Keby niečo,“ povedal mu raz dôverne jeden vývojár hračiek, u ktorého hasili požiar v sklade, „budeme tvrdiť, že je to pre staršie deti, potom si rodičia budú myslieť, že majú doma malého génia.“

„Vidím Hana Sola, a toto, to je Chewbacca? V kokpíte máš dokonca Luka Skywalkerera. Fíha. Všetko super. Tak prečo plačeš?“

Max potiahol nosom a okúňal sa. „Mama,“ povedal napokon.

„Čo je s ňou?“

„Povedala, že nesmiem.“

„Čo nesmieš?“

„Jej to ukázať.“

Till sa usmial a postrapatil mu husté hnedé vlasy, ktoré zdedil po matke Ricarde. Rovnako ako plné pery a dlhé mihalnice.

Napriek tomu väčšina ľudí tvrdila, že syn sa podobá naňho, čo muselo súvisieť iba s veľkými hnedými očami, ktoré vyzerali vždy smutne, dokonca aj keď sa usmieval.

„Myslíš Anne?“ Till sa pozrel cez okno na galérii. Na strechách susedných domov sa kopili masy snehu, čo napadal v Buckowe včera v noci. Dievčinka od susedov bola Maxova prvá láska a bola naozaj nádherná, to Till musel uznať. Bola aj múdra, milá a zdvorilá, v podstate dokonalá nevesta, nebyť drobného vekového rozdielu. Anna mala sedemnášť a pripravovala sa na maturitu, zatiaľ čo Max chodil ešte len do prvej triedy a chcel sa stať hasičom. Ako jeho otec.

No Anna aj tak pristúpila na túto hru. Keď na ňu Max zaľúbene hľadel, občas mu dovolila, aby ju objal, a dokonca odpovedala na jeho neohrabané ľúbostné listy. Vždy keď stretla Tilla, pozdravila ho „ahoj, svokrík“ a aby Maxovi nezlomila srdiečko, zatajila mu, že mladý muž, ktorý po ňu občas prišiel na motorke, je jej priateľ.

„Anna je doma?“ spýtal sa Till. Max prikývol.

„A mama povedala, že k nim nemáš ísť?“

„Veď ja jej to chcem len na chvíľu ukázať.“

„Hej, chápem. Určite sa poteší.“

Till rozmýšľal, ako sa z toho vymotať, aby sa nedostal do problémov on. Jeho potreba hádok a slúz bola dnes naplnená. Po všetkom, čo sa udialo, túžil po harmónii. Napokon sa opäť rozhodol pre zlatú strednú cestu, ale nebol to dobrý kompromis.

„Okej, drobce, dohodneme sa takto. Vyčistíš mačací záchod a za odmenu môžeš ísť na chvíľu k Anne a ukázať jej Millennium Falcon, čo ty na to?“

Max prikývol a Till mu z líčka zotrel poslednú slzu a ťapol ho po zadku. „A povedz mame, že hneď prídem a porozprávam sa s ňou.“

Ako poznal Ricardu, minimálne hodinu sa s ním nebude rozprávať, pretože opäť raz obišiel jej výchovné metódy.

Tolko k túžbe po harmónii.

Určite mala dobré dôvody, prečo nechcela, aby Max krátko pred zotmením ešte raz šiel von, aj keď len k domu, kde bývala Anna, po najbližší roh tu na ich ulici.

„Už teraz nás stavia proti sebe,“ vyčítala mu často, a mala pravdu. Till jednoducho nedokázal synovi nič odoprieť, a keď pred ním stál v slzách a pozeral sa naňho ako opustené šteniatko, už vôbec nie. Niekedy mal pocit, že Ricarda si priala Emiliu ako druhé dieťa najmä preto, aby Max neostal jedináčikom, ktorého by mohol ešte viac rozmaznávať.

„Max?“

Na najvrchnejšom stupienku schodiska na galériu sa syn k nemu ešte raz otočil. S obavou v očiach, že otec si dohodu predsa len rozmyslel.

„Áno, oči?“

„Aké je heslo?“

Kocka ľadu, pomyslel si Max a pevne stískal skladačku. Vyšiel z dverí do zimy a zima vonku sa dokonale hodila k heslu, ktoré si s ockom dohodli ešte minulé leto. Túto myšlienku im vnukol policajt, keď prišiel do škôlky a varoval rodičov pred zlými ľuďmi, čo chcú ublížiť malým deťom. Policajt odporúčal, aby si rodičia a deti dohodli heslo, ktoré budú poznať len v rodine.

Ockovi sa nápad pozdával.

Zas a znova ho trénovali, na prechádzkach v lese, v aute alebo keď čakali na autobus. Vyskúšali si prípad, ktorým policajt Maxa nastrašil.

„Čo urobíš, keď ti niekto cudzí povie, aby si šiel s ním, lebo ti chce dať sladkosti alebo ukázať nejaké milé domáce zvieratko?“

„Poviem nie!“

„A keď povie, že tvoji rodičia to dovolili?“

„Tak sa ho opýtam, aké je heslo.“

„A aké je naše heslo?“

„Kocka ľadu.“

„Okej. A čo urobíš, ak ten človek heslo nepozná?“

„Budem vedieť, že ste ho neposlali vy.“

„A čo urobíš potom?“

„Budem hlasno kričať, Pomoc‘ a utečiem.“

„Kocka ľadu,“ mrmlal si Max a opatrne zišiel tromi schodmi z domu do predzáhradky.

Ocko krátku cestičku k plotu dnes ráno posypal, ale už zas nasnežilo a Max sa v žiadnom prípade nesmel pošmyknúť. Niečo by sa mohlo posunúť alebo by sa vesmírna loď dokonca mohla rozbiť.

Už sa tešil na Anninu tvár, keď uvidí loď. Pritisne ho k sebe. Vždy si ho privinula, keď sa stretli. A pritom nádherne voňala. Možno broskyňovo, nebol si až taký istý, čím si umýva vlasy. V každom prípade to voňalo inak než zelený dinosaurový šampón, ktorým ho mydlila mama.

Absolútne sústredený upieral pohľad striedavo k bránke v plote, ktorú pomaly otváral nohou, a potom zas na vesmírnu loď, pomaly kráčal vpred, a predsa mu skladačka len tak-tak nespadla. Tak veľmi ho vystrašil hlas.

„Hej, malý!“

Pozrel sa doprava na muža stojaceho pod starou lampou, ktorá sa ako na povel práve teraz rozsvietila spolu s ostatnými lampami na malej dláždenej ulici.

„Prosím?“

„Vieš, kde je dom číslo 65?“

Max nechcel, aby ho niečo zdržalo na ceste k Anne, okrem toho bolo zo sekundy na sekundu chladnejšie.

„Aké je heslo?“ vyhrkol.

„Čo?“

Muž sa naňho pozrel, ako keby s ním hovoril tajným jazykom, ktorý si vymysleli s najlepším kamarátom Anonom.

„To je jedno,“ povedal po chvíli Max a rozhodol sa, že mužovi pomôže. „Číslo domu 65?“

Muž bol čoraz bližšie, ale Max sa nebál. Veď ho ani nevolal, aby išiel s ním. A pravidlo hesla asi neplatilo pre poštára v uniforme, ktorý sa snažil ťahať po snehu vozík plne naložený balíkmi.